

gjorde, gør efter min Mening, at han bliver straffskyldig. Han maa drages til Ansvar for at have overtraadt Straffelovens § 143.

I Marts 1908 kom selv hans egen Udenrigsminister Grev Raben til ham og sagde, at man i Landmandsbanken havde meddelt ham, at det stod slet til med Albertis Afærer, men Konseilspræsidenten foretog sig intet. Det fremgaar af Forhørene, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har erkendt, at han i Foraaret 1908 var klar over, at Alberti maatte gaa af. Det har han altsaa erkendt i Forhørene. Alligevel lader det ærede Medlem fra Ringkøbing Alberti sidde som Justitsminister endnu i flere Maaneder. Hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing vilde sige, at naar han var klar over, at Alberti maatte gaa af, kom det af, at han saa, at han var saa stærkt politisk angreben, at han maatte forsvinde, saa siger jeg, at saa gjorde han sig skyldig i Illoyalitet lige overfor sin Minister, for hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing mente, at Angrebene vare uberettigede, burde han selvfølgelig fastholde Alberti. Naar han alligevel tilstaar, at han var klar over, at han maatte lade ham gaa af, har han erkendt, at han i sit Indre har bøjet sig for Angrebene Berettigelse eller i alt Fald delvis har gjort det. Men saa var det Konseilspræsidentens Pligt at lade Alberti falde med det samme. I Stedet for lod han ham endnu sidde i flere Maaneder, ja, han forstrakte hans Sparekasse med Laanet paa de 1½ Mill. i Maj Maaned, gjorde det, skønt Departementschefen rejste Indvendinger mod dette Laan og fremdrog de Betæneligheder, som Vilhelm Lassen tidligere havde haft, nemlig i 1906, da Vilhelm Lassen som Finansminister krævede det daværende Laan af Statskassen til Bondestandens Sparekasse hurtigt afviklet. Trods alt dette yder den daværende Konseilspræsident Albertis Sparekasse dette Laan og bidrager derved til, at han kan blive siddende længere og svindle videre. Og da han saa endelig den 23. Juli 1908 lader Alberti falde, sker det under det falske Paaskud, at Alberti gaar af paa Grund af Sygdom. Alberti hædres højt ved Gehejmekonferensraadstitelen og sættes ind i en vellønnet Post som Bestyrelsesmedlem af Store nordiske Telegraf-selskab. Nu siger jeg: Ved hele denne Handlemaade har det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) som Konseilspræsident gjort sig skyldig i grov Embedsforsømmelse! Derom kan der efter min Mening ingen Tvivl være. Sagen er

i Virkeligheden af den Art, at den maa undersøges af Rigsretten og det ærede Medlem drages til Ansvar. Havde det ærede Medlem som Konseilspræsident gjort sin Pligt, saa var Alberti gaaet af for længe siden, længe før han gjorde, saa var han ogsaa bleven afsløret økonomisk, og saa havde meget været anderledes her i Landet.

Jeg har kun fremhævet nogle enkelte Udtalelser, for at det ikke skulde blive for langvarigt, om, hvad det var for en Korruption i alle Forhold, Alberti førte med sig. Det er Systemskiftets Skændsel, at Navnet Alberti er knyttet til de 7 første Venstregeringsaar her i Landet, men Navnet J. C. Christensen vil alle Dage være knyttet uløseligt til Navnet Alberti.

Jeg vil endnu en Gang vende mig til det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) og spørge om, hvad der er Meningen med det Forslag, han og hans Meningsfæller stille. Er Meningen den, at de virkelig ønske Sagen hurtigt fremmet for at faa en Rigsretssag rejst mod J. C. Christensen og Sigurd Berg, eller er Meningen kun den, at de ville slippe udenom? Hvorledes stiller det ærede Medlem fra Løvel sig til disse Realiteter, jeg her har fremdraget? Lad al Udenomssnak falde, og lad os drøfte Realiteterne. Ville det ærede Medlem og hans Parti paa Grundlag af disse Kendsgerninger modsætte sig, at J. C. Christensen og Sigurd Berg ligestilles med enhver Borger her i Landet, at naar de med Rette mistænkes for at have overtraadt en Straffelovsparagraf, skulle de ogsaa drages til Ansvar og eventuelt straffes derfor?

Iste Viceformand (*Jensen-Sønderup*):

Jeg gør opmærksom paa, at det ikke kan lade sig gøre at holde Aftenmøde, det er derfor ønskeligt at fortsætte med Forhandlingerne.

H. L. Møller: Den Gruppe, jeg repræsenterer, ser saaledes paa den foreliggende Sag, at, medens vi maa mene, at Spørgsmaalet om en eventuel Rigsretstiltale mod den tidligere Justitsminister er af den Beskaffenhed, at det ikke blot kan vente nogen Tid med at finde sin Afgørelse, men at det vel endogsaa vilde være umuligt at faa det Spørgsmaal saa grundigt overvejet og prøvet, at man i en Fart kan fremskaffe et Forslag til Rigsretstiltale mod ham, mene vi lige saa bestemt, at Spørgsmaalet om eventuel Rigsretstiltale mod de to andre tidligere Ministre, det nuværende ærede Medlem fra